

Stærke kvinder gør en forskel i Indien

Af Jette Hagensen

Vi hører ofte om, at kvinder i Indien lever et hårdt liv i en mandsdomineret kultur. Forskelsbehandling pga. kaste og køn er stadig en del af hverdagen, også selvom kastesystemet har været forbudt siden 1950. Mange, især kvinder og børn, lider af fejlernæring, børnedødeligheden er høj og adgangen til sundhedstilbud og undervisning er begrænset, især i landsbyer der ligger langt fra de større byer. Millioner fattige mennesker lever i slum i de indiske storbyer, eller som fattige småbønder eller stammefolk i afsidesliggende landsbyer i skov- og bjergområder.

Men parallelt vokser den veluddannede middelklasse i storbyerne, og nyder godt af væksten i den indiske økonomi. Når man rejser i Indien kan man være heldig at møde nogle af disse veluddannede kvinder og mænd, der har dedikeret deres liv til at arbejde for at hjælpe deres landsmænd ud af en horribel fattigdom, ligesom der er mange organisationer, der arbejder for at forbedre livet for Indiens fattige. Her kan du møde to stærke kvinder, der fortæller om deres arbejde og om deres egen historie, der har motiveret dem til at gøre en helt særlig indsats.

En græsrodsforening der arbejder for at forbedre småbøndernes liv

Padma Koppula, står sammen med sin mand i spidsen for miljø- og udviklingsorganisationen 'Aranya Agricultural Alternatives', der samarbejder med flere hundrede landmænd i delstaterne Andhra Pradesh og Telangana. Arbejdet handler om at forbedre mulighederne for de allerfattigste familier på landet, ved at lære eller genlære dem om økologiske metoder til at dyrke jorden og sikre tilstrækkelig og sund mad på deres små jordlodder.

De underviser i at plante mange forskellige planter, ofte i flere lag, så træerne kan give skygge, og om at opsamle regnvand og holde jorden dækket med blade, så man udnytter alt vand bedst muligt. De arbejder også med at samle frø og lave små planteskoler med lokale sorter, så de fattige bønder ikke bliver afhængige af at købe frø fra de store firmaer.

Jeg møder Padma Koppula, der er 49 år, hendes farm i delstaten Telangana. Hun fortæller her om baggrunden for, at hun i dag står i spidsen for en idealistisk græsrodsorganisation.

"Jeg er vokset op på landet og er selv den yngste af fire søstre. Det betød, at jeg kulturelt set er blevet opdraget som en søn. Jeg var den eneste, der fik en lang uddannelse, og derfor har jeg altid haft et særligt ansvar for at hjælpe resten af familien. "

Med en mastergrad i statskundskab og en landbrugsmæssig familiebaggrund har Padma altid fundet det meningsfyldt at arbejde for bedre forhold for de fattige i landområderne. Hun har fokus på uddannelse og

organisering, og har introduceret mange nye metoder både til fattige kvindelige bønder, og til lidt mere velstillede landmænd og ingeniører inden for bl.a. jordkvalitet og vandteknologi.

FAKTA: Mere end hver 6. menneske på kloden lever i dag i Indien, og FN forventer at landet om få år vil overhale Kina som verdens folkerigeste nation. Indien har en hastigt voksende og veluddannet middelklasse, men den økonomiske ulighed vokser stadig. 380 millioner indere lever i dag under den nationalt fastsatte fattigdomsgrænse.

Padma fortæller med glimt i øjet, at hun har erfaret, at der er stor forskel på, hvilke udfordringer kvinder og mænd har, og hvordan de reagerer, når de får mulighed for at lære nye metoder:

”Når jeg samarbejder med grupper af kvinder fra de fattige landbrugssamfund og stammelandbyer, så starter jeg altid med det juridiske. F.eks. var der en kvinde, hvis datter var blevet tvunget til at indgå ægteskab allerede som 14 årig. Datteren var ulykkelig og flygtede flere gange hjem til sin mor. Jeg hjalp dem med at lave en aftale, der betyder at pigen ikke skal flytte sammen til sin mand, før hun er blevet ældre. Det er 18 år, der er aldersgrænsen efter indisk lov for kvinder for at indgå ægteskab, men børneægteskaber er stadig almindeligt nogle steder.”

Padma fortæller, at så længe der er uløste problemer som dette, så er det hendes erfaring at hverken mor eller datter er i stand til at lære ret meget nyt. Hun uddyber, at når det juridiske og evt. presserende økonomiske problemer er løst, så taler hun med kvinderne om andre følelsesmæssige problemer. Først derefter er de i stand til at lære om nye planter eller ny landbrugsteknologi, og genopbygge håbet om en bedre fremtid. Med mændene er det anderledes. ”Mænd taler mest om det økonomiske,” siger hun med et smil.

Padma Koppula (nr. 2 fra venstre) sammen med en gruppe kvinder, der med hjælp fra Aranya fået et lille stykke jord udenfor landsbyen, hvor de bl.a. dyrker medicin planter.

Nogle af de andre landsbyfolk er blevet interesserede i at få del i og viden om planterne og det betyder at kvinderne har fået en vis status i lokalsamfundet. På den måde går arbejdet med at sikre mad og fremme de fattige kvinders anseelse hånd i hånd.

Padma og hendes mand Narsanna Koppula har gennem 25 år samarbejdet med tusindvis af fattige bønder, og prøver nu at bringe deres erfaringer videre til et politisk niveau. De arbejder med traditionelle metoder

og med permakultur og økologi, og et væsentligt emne er indsamling af lokale frø. Et vigtigt mål er, at de fattige kvinder og småbønder lærer at tale deres egen sag og være bevidst om deres eget værd. "Det er et langt sejt træk at få folk, der som følge af kastesystem og fattigdom er blevet behandlet som de laveste af de laveste, til at føle sig ligeværdige," siger hun.

Et mangelfuldt skolesystem - og unge der engagerer sig i at forbedre det

Ruchita er 24 år og uddannet ingeniør. Men efter at have arbejdet to år i en international virksomhed har hun valgt at opgive sin målrettede karriere. "Der er rigtig mange, der bliver uddannet som ingeniør i Indien, men jobbet er ofte stresset og ikke særlig interessant," siger hun, og fortæller at hun i stedet har valgt at arbejde frivilligt i en organisation, der har fokus på at sikre kvalitet i undervisningen også til børn fra familier med lav indkomst.

"Hele generationer tabes i undervisningssektoren i Indien." fortæller Ruchita, der bor og arbejder i delstaten Andhra Pradesh. "Mange kan ikke engang læse en 5. klasses læsebog, når de forlader skolen. Der er stor lærermangel i de offentlige skoler, og de lærere der er, mangler ofte både kompetencer og motivation. Jeg er selv privilegeret og har fået god undervisning og masser af opbakning hjemmefra. Det vil jeg gerne give videre."

Derfor underviser Ruchita nu på andet år i en klasse, der ellers ikke havde nogen lærer. Hun samarbejder også med lokalsamfundet og forældrene. "Det er vigtigt at forstå elevernes situation. I sidste uge var en af mine elever vidne til, at hendes far kom fuld hjem om aftenen og tævede moderen. Familien har kun et rum, og pigen havde ikke sovet hele natten og var ked af det og bange. Hun kan ikke koncentrere sig om at lære noget, før vi får taget hånd om det, der er sket."

Ruchita håber, hun senere vil kunne bruge sin viden fra skolen til at arbejde organisatorisk i uddannelsessektoren. "Min drøm er at gøre en forskel og måske arbejde i regi af FN eller med 'training of trainers'. Det er mit håb for Indien, at vi snart vil være i stand til at skabe muligheder for alle, for at få et anstændigt liv, og her er undervisning helt afgørende."

"Jeg vil også gerne arbejde for at forbedre miljø og klima, og for mig hænger det godt sammen med arbejdet med at sikre kvalitet i undervisningen. I et land som Indien har det ikke høj prioritet at samle affald i naturen eller undgå at brænde diesel af, så længe vi har massive problemer med fattigdom og indenfor undervisning og sundhed."

Ruchita fortæller, at et af hendes forbilleder er hendes far. Han har altid været politisk engageret og taget sig af de svage i samfundet. Men selvom hendes far gerne ser, at hun involverer sig i politik, er opbakningen fra familien til at engagere sig i samfundet ikke entydig. "Mine forældre accepterer mit valg. Men det har ikke været så let at få især min mor til at forstå, hvorfor jeg ikke er vælger et mere komfortabelt liv. Jeg kunne tjene gode penge som ingeniør, men for mig giver det mere mening at undervise.

Min mor vil også gerne have at jeg bliver gift og ønsker ikke at jeg skal arbejde så meget. Men hun vil omvendt også gerne have mig til at være uafhængig. Årsagen til hendes bekymringer er både hendes egne erfaringer og det samfundsmæssige pres. Jeg har altid fået opbakning fra min familie til at gøre det jeg gerne vil, også til at prøve at give tilbage til samfundet. Men de samfundsmæssige normer i Indien er, at en middelklasse kvinde skal blive gift og leve et behageligt liv. Mine forældre forsøger at være progressive og åbent indstillede, men det er ikke en let kamp. "

Elever arbejder selvstændigt – noget af tiden uden lærer, i en lokal landsbyskole i Indien

Artiklen er støttet af CISUs Oplysningsbevilling

FNs Verdensmål

FN har i 2015 vedtaget 17 mål, der handler om at vi som verdenssamfund inden 2030 skal sikre en bæredygtig udvikling globalt set. Vi skal reducere fattigdom, skabe jobs og sikre god uddannelse; vi skal muliggøre brug af ren energi, og sikre biodiversitet, klima og miljø; og vi skal mindske ulighed og arbejde for fred og partnerskaber. Denne reportage tager udgangspunkt i disse verdensmål – særlig i målene:

